

ΓΙΓΑΝΤΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

111

ΤΟ
ΦΤΕΡΟΤΟ
ΤΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ο Έκδοτικός Οίκος ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ καὶ ΥΙΟΣ
γιά νά ικανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν πολυπληθῶν ἀναγνωστῶν μας

ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ

νά προβῇ σέ ἀνατύπωσι καὶ ἐπανακυκλοφορία τοῦ θρυλικοῦ
περιοδικοῦ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ἀπὸ τοῦ πρώτου τεύχους μέχρι καὶ τοῦ ἑκατοστοῦ δωδεκάτου.

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

θὰ κυκλοφορῇ καὶ ἓνα τεῦχος τοῦ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ ΡΟΥΤΣΟΥ.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ

τὴν ἀνατύπωσι καὶ ἐπανακυκλοφορία τοῦ μοναδικοῦ περιοδι-
κοῦ περιπετειῶν Ζούγκλας πού κυκλοφορεῖ στὴν Ἑλλάδα.

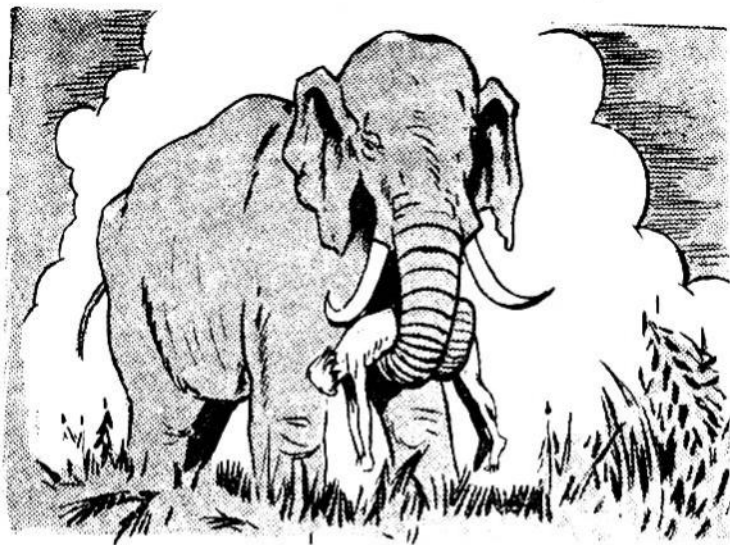
ΕΙΝΑΙ

τὸ πιὸ ψυχαγωγικὸ καὶ διδακτικὸ ἀνάγνωσμα γιὰ Μικροὺς
καὶ Μεγάλους.

Η ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

θὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως μετὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ ἑκατοστοῦ δω-
δεκάτου τεύχους. Ἦτοι:

- 1) Διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ τὴν 23 - 11 - 61.
- 2) Διὰ τὰς ἐπαρχίας τὴν 30 - 11 - 61.

‘Ο τεράστιος ‘Ελέφαντας άρπ άζει με την προδοσκήδα του τόν Ταρζάν. Προχωρεί κρα τώντας τον αιώρούμενο...

ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Το 6 ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Ο Γκαούρ ξυπνάει άνήσυχος, πάνω στήν κορφή του θεόρατου πέτρινου βουνού του. Δέν έχει ακόμα ξημερώσει...

Πετιέται όρθος από τό βράχο, πού βρίσκεται πλαγιασμένος. Καί προχωρεί στο άνοιγμα της Σπηλιάς. Στο βάθος της — όπως ξέρουμε — κοιμά-

ται, πάντοτε μονάχη, ή πανώρια κι άγνή συντροφισσά του.

— Ταταμπού! της φωνάζει κάπως δυνατά.

‘Η μελαψή ‘Ελληνίδα, ξυπνάει άμέσως. Σε λίγες στιγμές βγαίνει από τό άνοιγμα της Σπηλιάς.

— Συμβαίνει τίποτα, Γκα-

ούρ; Πώς σηκώθηκες τόσο ωρίς;

— Τίποτα σοβαρό! τής αποκρίνεται. Είδα ένα παράξενο όνειρο... Φοβάμαι μή συμβή κανένα κακό στον Ταρζάν και τη Τζέιν...

Ο μελαψός Γίγαντας και η Συντρόφισσά του, κάθονται, κοντά - κοντά, σ'ε μια πέτρα, έξω απ' τη σπηλιά τους.

— Κακό όνειρο; ρωτάει η Ταταμπού.

— Δέν μπορώ νά ξέρω! τής αποκρίνεται. Πάντως ήταν πολύ τρομακτικό.

— Πέσ' το μου, λοιπόν... Είμαι πολύ περίεργη...

Και ο Γκαούρ άρχίζει την άφήγησι του όνειρου του:

— Είδα, τάχα, πώς βάδιζα μονάχος στή Ζούγκλα, προχωρώντας για τη σπηλιά του Ταρζάν...

»Ξαφνικά, ή φωτεινή ήμέρα άρχίζει νά σκοτεινάζη. Λές κι ο γαλάζιος ούρανός γέμισε από μαύρα σύννεφα!...

— Αυτό ήτανε;

— Όχι! Ο ούρανός έξακολουθούσε νά είναι γαλάζιος.

— Τότε, Γκαούρ;

— Όταν σήκωσα παραξενεμένος τό κεφάλι μου, είδα π'είχε συμβή. Είδα τί ήταν εκείνο πού είχε κάνει την περιοχή πού προχωρούσα, νά σκοτεινιάση...

— Τί ήταν;

— Ένα τεράστιο μαύρο "Όρνιο!... Πρώτη φορά — έδω στή Ζούγκλα πού γεννήθηκα και μεγάλωσα — έβλεπα ένα

τόσο μεγάλο Πουλί!... Οί άνοιχτές, κατάμαυρες φτερούγες του, ήταν άπέραντες! Σκέπαζαν μία όλόκληρη περιοχή. Τό κεφάλι του: μεγάλο σάν ένα όλόκληρο βώδι. Και τά πόδια του, χοντρά σάν τούς κορμούς τών θεόρατων δέντρων!...

»Σέ κάθε ποδάρι του, είχε τέσσερα δάχτυλα. Όπλισμένα με τεράστια γαμψά νύχια!

»Έκραζε παράξενα! Πολύ παράξενα! Και καθώς πετούσε, οί φτερούγες του έκαναν έναν θόρυβο αλλόκοτο. Σάν νά μην ήταν από σάρκες, κόκκαλα και φτερά. Μά από σκληρό άτσάλι!...

— Λοιπόν; ρωτάει ή Ταταμπού, με περιέργεια, πού όλο φουντώνει περισσότερο μέσα της.

Ο Γκαούρ συνεχίζει:

— Στο μεταξύ, είχε πλησιάσει στή σπηλιά του Άρχοντα τής Ζούγκλας... Τό μαύρο φτερωτό Τέρας έφερνε βόλτες πάνω από την περιοχή αυτή...

»Όμολογώ πώς έννοιωσα ένα παράξενο δέος στήν ψυχή μου. Καί άσυναίσθητα άρχισα νά φωνάζω, όσο πιό δυνατά μπορούσα: «Ταρζάααν!... Ταρζάααν!...

— Λοιπόν; Ξαναρωτάει, άκόμα πιό περίεργη, ή Ταταμπού.

Τό πρόσωπο του Συντρόφου της παίρνει πονεμένη έκφρασι. Σά νά νοιώθη τύψι στή συνείδησί του, για ό,τι έκανε στο... όνειρό του!

— Ο Ταρζάν και ή Τζέιν ά-

κουσαν τις φωνές μου! μουρμουρίζει με στεναχώρια.

— Βγήκαν έξω από τη σπηλιά τους;

— Ναι!... Κι αυτό ήταν το χειρότερο που μπορούσαν να κάνουν... Γιατί ενώ έμένα, ούτε γύριζε καν να με κυττάξει το μαύρο Πουλί, μόλις είδε αυτούς, χαμήλωσε άμέσως. Τά πόδια του φθάσαν ως κάτω στο έδαφος. Κι' ανοίγοντας τα δάκτυλά του με τα γαμπά νύχια, έκανε να τους άρπάξει!...

“Όμως, όχι! ‘Ο “Αρχοντας

της Ζούγκλας και η Συντροφισά του πρόλαβαν: ‘Αφάνταστα σβέλτοι καθώς είναι, αντί ν' αφήσουν να πιαστούν από τ' “Όρνιο, πήδησαν και πιάστηκαν αυτοί από τα πόδια του. ‘Από τα δάχτυλά του, δηλαδή. Κι άπ' αυτά, σκαρφαλώνοντας, φθάσαν πάνω στα τεράστια και χοντρά «καλάμια» των ποδαριών του!...

—“Υστερα, ρωτάει με άγωνία, η Ταταμπού.

ΜΙΑ ΤΥΧΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

‘Ο μελαψός Σύτροφός της,

Και μονάχα αυτός, που έτυχε να κρατήσει το πολύτιμο σχεδιάγραμμα, κατάφερε να ξεφύγει από τους μαύρους Κανίβαλους...

ἀναστενάζει.

— Τὸ φτερωτὸ Τέρας, ποὺ οὔτε κἂν ἔνοιωθε πὼς εἶχαν σκαρφαλώσει καὶ βρίσκονταν πάνω του, οἱ δυὸ Σύντροφοι, νόμισε πὼς ἔχασε τὰ δυὸ του θύματα! Καὶ ἀνεβοκατεβάζοντας τὶς ἀπέραντες μαῦρες φτεροῦγες του, ἄρχισε ν' ἀνυψώνεται!... «Πηδήστε κάτω!», τοὺς φωνάζω, τρελλὸς ἀπὸ φρίκη κι' ἀπόγνωση!

— Καὶ πήδησαν;

— Ναί!... Στὸ μεταξύ όμως, τὸ τεράστιο μαῦρο Πουλὶ, εἶχε φθάσει ψηλά. Πολὺ πρὸ πάνω ἀπὸ τὶς θεόρατες κορφές τῶν αἰωνόθιων δέντρων...

»Όταν, τρέχοντας, ἔφθασα στὸ σημεῖο ποὺ εἶχαν πέσει, βρῆκα καὶ τοὺς δυὸ ἀκίνητους!

— Σκοτωμένους;

— Ναί!... Τὸ ὕψος ἀπ' ὅπου εἶχαν γκρεμιστῇ, ἦταν πολὺ μεγάλο, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ σωθοῦνε!...

— Τέλος; ρωτᾷ ἡ Ταταμπό.

«Ένα ἀδιόρατο χαμόγελο φωτίζει τώρα τὸ πρόσωπο τοῦ μελαψοῦ Γίγαντα:

— Τὸ τέλος, εἶναι κάπως... ἀστεῖο! ἀποκρίνεται στὴ Σύντροφισσά του.

— Δηλαδή; κάνει ἐκείνη παραξενιμένη.

— Νά: Ξαφνικά, μιὰ τεράστια κουκουλιὰ τοῦ φτερωτοῦ Τέρατος ποὺ ἀνυψώνεται, πέφτει πάνω στοὺς δυὸ σκοτωμένους συντρόφους... Καὶ τότε

ἓνα ἀπίστευτο θαῦμα γίνεται: Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν πετάνονται ἀμέσως ὀρθοί, ὀλοζώντανοι καὶ χαρούμενοι! Κι' ἀρχίζουν νὰ χορεύουν καὶ νὰ τραγουδᾶνε:

«Τὸ μουσικὸ μπορέσαμε
στὸ τέλος καὶ τὸ μάθαμε!
Ἄπο ψηλὰ ἐπέσαμε,
μὰ τίποτα δὲν πάθαμε!».

— Ὑστερα; ξαναρωτᾷ ἀνυπόμονη ἡ Ταταμπό.

Ὁ Γκαούρ σηκώνει μὲ ἀπορία τοὺς ὤμους του:

— Ὑστερα: Ξύπνησα!...

Ὅμως, νά: Τὴν ἴδια στιγμή, τὰ μάτια τῆς πανώριας Ἑλληνίδας καρφώνονται πρὸς τὴ Δύση. Πρὸς μέρος, δηλαδή, ποὺ βρίσκεται ἡ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ψηλά στὸν οὐρανὸ — καὶ στὸ θαμπὸ φῶς τῆς αὐγῆς — ἓνα παράξενο μαῦρο σημάδι ξεχωρίζει:

— Γκαούρ!...

— Τί;

— Γιὰ κύτταξ' ἐκεῖ... Τί νᾶναι αὐτό;

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας μουρμουρίζει ἀνήσυχος:

— Σὰν ἓνα τεράστιο μαῦρο ὄρνιο, φαίνεται!...

Καὶ προσθέτει χαμένα:

— Τὸ ὄνειρο!... Τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδα!...

Ἡ Ταταμπό πετιέται ὀρθή:

— Πᾶμε!... Πᾶμε ἀμέσως ἐκεῖ!... Ἐχω κ' ἐγὼ μιὰ προαίσθησι, πὼς ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν θὰ περάσουν σήμερα

μεγάλο κίνδυνο!...

Σχεδόν άμέσως, αρχίζουν κ' οί δυο νά κατεβαίνουν τά τρομακτικά βράχια του θεόρατου βουνού τους. Σέ λίγο φθάνουν κάτω στους πρόποδες. Καί παίρνουν, τρέχοντας, τó μονοπάτι πρós τή Δύσι...

"Ομως, δέν έχουν προφθάσει νά ξεμακρύνουν πολύ, όταν δυο γνώριμες φωνές τούς κάνουν νά σταθούν:

— "Εεεε!... Γιά ποιú τó βάλατε πρωί - πρωί; Πολύ σās γουστάρω, άδερφέ μου!...

— Καλέ, έρχόμαστε νά σās πούμε κάτι πολύ σοβαρώδες! Μé συγχφρείτε κιδλας!...

Είναι ó Ποκοπίκο καί ή Χουχού.

"Ο Γκαούρ καί ή Ταταμπού, ρωπάνε ανήσυχoi:

— Λέγετε, λοιπόν: Τι συμβαίνει;

"Ο Νάνος κ' ή Πυγμαία, αρχίζουν νά τούς έξηγουñ:

— "Απόψε τή νύχτα, άδερφέ μου, ó ουρανός τής Ζούγκλας στοίχειωσε! "Εκανε: μούουου, μούουουουουου!...

— Καλέ, σάν μωσχάρι μούγγριζε, μέ συγχωρείτε κιδλας!

— Τι ήταν;

"Ο Ποκοπίκο αποφαίνεται:

— Δέν ξέρω. Μάλλον κάτι «πετούμενο» θά ήτανε.

.

ΤΟ «ΘΕΡΙΟ» ΠΟΥ ΜΟΥΓΓΡΙΖΕΙ

Καιρός όμως είναι ν' αφή-

σουμε τώρα τούς δυο μελαψούς Συντρόφους καί πούς Νάνους... Πρέπει, μέ τά φτερά τής φαντασίας μας, νά πετάξουμε στήν περιοχή του "Αρχοντα τής Ζούγκλας. Νά παρακολουθήσουμε άπό κοντά τά συνταρακτικά γεγονότα πού θά διαδραματισθούν...

.

"Ενας παράξενος θόρυβος άκούγεται, λίγο πρίν ξημερώση, σπόν ουρανó:

— Βόββ!... Βόββββ!... Βόββββββ!...

"Ο Ταρζάν, ξαπλωμένος στή σπηλιά του, κοιμάται βαθείά. "Η άπέραντη Ζούγκλα, μέ τήν παρθενική κι άγρια όμορφιά της, φαίνεται βυθισμένη κι αúτē σ' έναν γλυκό κ' ήσυχον ύπνο...

"Ο άέρας, άπό νωρίς, χυμóυσε σάν πληγωμένο λιοντάρι. Γιγάντια δέντρα ξερρίζωνε στό πέρασμά του. Τώρα κ' έκείνος έχει άποκοιμηθῆ. Ούτε ένα τρυφερό φυλλαράκι δέν κούγιεται, άπό τήν άνάσα του!

Κι όμως, κάτω άπό τήν πυκνή κι άγρια βλάστησι, άμέτρητα πεινασμένα θειρά κι άγρίμια παραμονεύουν, κρυμμένα έδω κι' έκει!... Είναι έτοιμα — άλλοίμονο! — νά παίξουν τó αίώνιο καί άκατάλυτο δράμα τής Ζωής. Τό δράμα του άλληλοσπαραγμοú!

— Βόββ!... Βόββββ!... Βόββββββ!...

"Ο Ταρζάν ξυπνάει, τέλος!

Ἄκουει τὸν παράξενο θόρυβο. Κ' ἐνῶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν διαπλάτα, ἀνασηκώνεται.

— Τί νᾶναι αὐτό; ἀναρωτιέται.

Σχεδὸν ἀμέσως, πετιέται ὀρθός. Σκουντάει μὲ τὸ πόδι τὴ συντρόφισσά του, ποὺ ἔξακολουθεῖ νὰ κοιμᾶται:

— Τζέϊν... Τζέϊν...

Ἐκείνη ξυπνάει ξαφνιασμένη:

— Τί; Τί συμβαίνει, Ταρζάν;

— Ἄκους κ' ἐσύ αὐτὸ τὸν παρόξενο θόρυβο; Αὐτὴ τὴ βοή; Γιά ὄνειρεύομαι;

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἀφουγγράζεται:

— Ναί!... Τὸν ἀκούω κ' ἐγώ. Δὲν ὄνειρεύεσαι!...

Ὑστερα προσθέτει ἐνοχλημένη:

— Καί γι αὐτὸ μὲ ξύπνησες; Κάποιο θεριὸ θά μουγγρίζει. Ἄφ'σέ με νὰ κοιμηθῶ, Ταρζάν! Ἄν ἐσύ φοβᾶσαι, ἐγὼ ὁμως νυστάζω...

Καὶ τελειώνοντας τὰ λόγια τῆς, ξαναξαπλώνει καὶ ξανακοιμᾶται...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βγαίνει τώρα ἔξω. Μὲ σηκωμένο τὸ κεφάλι του ψάχνει τὸν οὐρανό...

Ἡ παράξενη βοή, ἀκούγεται ὅλο καὶ πιὸ καθαρά. Ὁσο πάει καὶ πλησιάζει...

Τέλος, τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν, καταφέρνουν νὰ ξεχωρίσουν κάτι: Εἶναι ἓνα μεγάλο ἐλικόπτερο...

Σὲ λίγο ἔχει χαμηλώσει. Πετᾶει ἀργὰ πάνω ἀπὸ τὴς

κορφές τῶν θεόρατων δέντρων. Μοιάζει μ' ἓνα τεράστιο ὄρνιο ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ πέση, σάν κεραυνός, πάνω σὲ ἀνύποπτο θῦμα...

Μὰ νά: Ξαφνικά, ἐκεῖ ψηλὰ ποὺ βρίσκεται, μένει σχεδὸν ἀκίνητο. Τὸ μουγγρητό του ἀλλάζει τόνο, ἀλλὰ συνεχίζεται...

Ἐχει σταθῇ πάνω ἀπὸ τὴν ὄχθη κάποιας κοντινῆς λίμνης.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας προχωρεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Κρύβεται πίσω ἀπὸ ἓναν χοντρὸ κορμὸ δέντρου. Παρασκοιοθεῖ περίεργος.

Ἀπὸ τὸ χαλύβδινο Πουλί ξεφεύγουν τώρα δυὸ χοντρά καὶ μακρυὰ σχοινιά. Γεμάτα κόμπους.

Οἱ δυὸ ἄκρες τῶν σχοινιῶν αὐτῶν βρίσκονται δεμένες πάνω στὸ ἀεροσκάφος. Οἱ δυὸ ἄλλες ἄκρες πέφτοντας, φθάνουν κάτω στὴ γῆ...

ΔΥΟ ΜΑΥΡΕΣ ΣΚΙΕΣ

Σχεδὸν ἀμέσως, δυὸ σιλουέτες ἀνθρώπων — ἑνὸς ἀνδρὰ καὶ μιᾶς γυναῖκας — ξεφεύγουν ψηλὰ ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο. Ὁ καθένας τοὺς εἶναι πιασμένος ἀπὸ τὸ δικό του σχοινί...

Ἔτσι, παρατώντας τὸν ἓνα κόμπο καὶ πιάνοντας τὸν ἄλλον, κατεβαίνουν συνεχῶς πρὸς τὰ κάτω.

— Ποιοὶ νᾶναι αὐτοί; Τί νὰ ζητοῦν, ἐδῶ; ἀναρωτιέται ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀνησυχός.

Τρεις ολόκληρες ώρες ο Ταρζάν μαζί με τον λευκόν "Άνδρα προχωρούν σκυφτοί μέσα στον υπόγειο σκοτεινό διάδρομο...

"Αθελά, φέρνει το δεξί του χέρι στη λαβή του μαχαιριού του. Ένω τα μάτια του εξασκολλουθούν να βρίσκονται καρφωμένα στις δυο μαύρες σκιές που κατεβαίνουν...

Ο "Άνδρας γλυστράει, προς τα κάτω, με πιο γρήγορο ρυθμό από την γυναίκα.

"Έτσι, εκείνη βρίσκεται τρία τέσσερα μέτρα πιο ψηλά απ' αυτόν...

Τα τεντωμένα σχοινιά που κατεβαίνουν, δεν απέχουν μεταξύ τους ούτε ένα μέτρο. Βρίσκονται πλάϊ - πλάϊ.

Όμως ξαφνικά, κάτι τραγικό γίνεται.

Ο Ταρζάν βλέπει σε μια στιγμή, τη σιλουέττα της γυναίκας να κρατιέται μόνο με το ένα χέρι... "Υστερα ν' απλώνη το άλλο της χέρι στο σχοινί που κρέμεται ο σύντροφός της...

Δέν προφθαίνουν να περάσουν λίγα δευτερόλεπτα και το σχοινί αυτό κόβεται...

Ο "Άνδρας βγάξει μια σπαρακτική κραυγή. Κι αρχίζει να γκρεμίζεται στο κενό. Ένω η Γυναίκα εξασκολλουθεϊ να κατεβαίνη ομαλά...

Σε λίγο τα πόδια της πατούν στο χώμα. Τα χέρια της παρατάνε αμέσως το σχοι-

νι με τούς κόμπους...

Καί νά: Ψηλά από τό σκάφος τοῦ ἐλικοπτέρου, ξεφεύγει τώρα ἓνα μεγάλο κιθώτιο. Εἶναι δεμένο στό σχοινιά μιᾶς τεράστιας ἄσπρης ὀμπρέλλας. Ἐνός ἀλεξιπτωτοῦ...

Ὁ Ταρζάν παρακολουθεῖ τό κιθώτιο πού κατεβαίνει ἀργά. Ὅμως πρὶν ἀκόμα φθάσει κάτω, ὁ θόρυβος τοῦ ἐλικοπτέρου γίνεται ἀλλοιώτικος. Τό σκάφος ἀρχίζει νά κινῆται...

"Ἔτσι δὲν ἀργεῖ ν' ἀπομακρυνθῇ. Σὲ λίγο χάνεται στό βάθος τοῦ ὀρίζοντα. Ἡ βοή του μόλις ἀκούγεται τώρα...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, παρατάει τὴν κρυψώνα του. Τρέχει μὲ ἀγωνία πρὸς τὸ μέρος πού γκρεμίστηκε ὁ ἀγνωστος ἄνθρωπος...

Στὰ ἴσυχια νερά τῆς λίμνης ἀκούει τὸν παφλασμό πού κάνουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του...

Εἶχε σταθῇ τυχερός. Ἄν πέφτοντας ἀπὸ τόσο ψηλὰ κτυποῦσε στό χῶμα, θά εἶχε γίνεи χίλια κομμάτια! Ὄμως ἔπεσε στό νερό. Λίγο πιο μέσα ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Καὶ τώρα κολυμπᾷ γιὰ νά βγῇ ἔξω. Νά σωθῇ...

Ὁ Ταρζάν σταματᾷ στὴν ὄχθη. Περιμένει νά τὸν τραβῇ ἀπὸ τὸ χέρι. Νά τὸν βοηθήσῃ νά πατήσῃ στὴ στεριά!

Πέντ' ἔξη μέτρα χωρίζουν τώρα μονάχα τὸν ἀγνωστο ἀπὸ τὴ στεριά.

Μά νά: Ὁ Ἀρχοντας τῆς

Ζούγκλας βγάζει ξεφνικά μιὰ τρομερὴ κραυγὴ. Καὶ μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται μέσα στὴ λίμνη...

Τὸ ἔμπειρο μάτι του εἶχε 'δεῖ μιὰ ἀλλόκοτη ἀναταραχὴ τοῦ νεροῦ πίσω ἀπὸ τὸν ἀγνωστο. Ἐνας τεράστιος κροκόδειλος, μὲ ἀνοιχτά σαγόνια, ἀκολουθεῖ ὑποῦλα τὸν ἄνθρωπο, κάτω ἀπὸ τὸ νερό. Ζητάει τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νά τὸν ἀρπάξῃ...

Ὁ Ταρζάν στιγμὴ δὲν ἀφήνει νά χαθῇ: Σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του κάνει μιὰ γρήγορη βουτιά. Φθάνει κοντὰ στό θηριό...

Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα τὰ νερά ἀναταράσσονται καὶ ἀφρίζουν. Ὁ λευκὸς Γίγαντας ἔχει πιασθῇ καὶ παλεύει μὲ τὸν κροκόδειλο...

Τέλος, καταφέρνει νά τὸν κτυπήσῃ κάτω στὴ μαλακιά κ' εὐαίσθητη κοιλία του... Κ' ἐνῶ τὸ φοιιδωτὸ θηριό σπαρταράει καὶ κτυπιέται μὲ λύσσα, ὁ Ταρζάν βρίσκει τὴν εὐκαιρία: Ἀρπάζει τὸν ἀγνωστο ἀπὸ τὰ μαλλιά. Τὸν βγάζει μισολιπόθυμο στὴν ὄχθη...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Εἶναι ἓνας νέος ἄντρας ὡς τριάντα χρόνων, μὲ ὁμορφὰ καὶ ἄρρενωπά χαρακτηριστικά.

— Ποιὸς εἶσαι; τὸν ρωτᾷ. Τί ζητᾷς ἐδῶ στὴ Ζούγκλα;

— Μάρλον λέγομαι. Εἶμαι

Ἄμερικανός. Ἐνα ἐλικόπτερο — ἀπὸ τὸ Μεγάλο Λιμάνι — μ' ἔφερε ἐδῶ. Μαζὶ μὲ τὴν Ἄντα, τὴ μνηστή μου... Ὁ μωὸς καθὼς κατέβαινα, τὸ σχοινὶ κόπηκε. Καὶ πέφτοντας βρέθηκα στὸ νερό... Ἐνας κροκόδειλος τότε μὲ εἶδε. Χύθηκε νὰ μὲ καταβροχθίσῃ... Μὰ πρόφθασες ἐσὺ. Μοῦσω-χες τὴ ζωὴ! Σ' εὐχαριστῶ, Ταρζάν!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παραξευεύεται:

— Μὲ ξέρεις, λοιπόν;

— Ποιὸς δὲν σὲ ξέρει κ' ἐσένα καὶ τὸν Γκαούρ! Στὴν Ἀμερικὴ καὶ σ' ὅλο τὸν Κόσμο κυκλοφοροῦν ἑκατομμύρια φωτογραφίες σας!...

— Καὶ τί ἤρθες νὰ κάνης ἐδῶ; Μήπως γιὰ νὰ κυνηγήσης ἀγρια θηρία;

— Ὁχι. ἤρθα γιὰ κάτι ἄλλο πολὺ πιδ σοβαρό. Πολὺ πιδ δύσκολο...

— Δηλαδή;

— Ἐγὼ κ' ἡ Ἄντα, θέλουμε νὰ φθάσουμε στὰ ἱερὰ ταμπεύ τῆς φυλῆς τῶν ἀνθρωποφάγων Χουμούμπα. Κατεβήκαμε ἐπιτηδες στὴν περιοχὴ σου. Ἐσὺ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, μπορεῖς νὰ μᾶς βοηθήσης νὰ φθάσουμε ὡς ἐκεῖ. Στὸ ταμπεύ τῶν Χουμούμπα βρίσκεται πάνω σ' ἕναν πάσσαλο, ἡ νεκροκεφαλὴ τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ ἐξερευνητοῦ Ροὺμ Ροντάχ!... Πρὶν πενήντα χρόνια ἔπεσε — μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του — στὰ χέρια

τῶν Κανιθάλλων... Μὰ ὅλ' αὐτὰ θὰ στὰ ἐξηγήσω ἀργότερα... Τώρα πρέπει νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὴν Ἄντα. Φοβάμαι μὴ τῆς ἔχει συμβῇ κανένα κακό...

— Θὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτήν! τοῦ κάνει ὁ Ταρζάν.

Καὶ τραβῶντας τὸν ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸν φέρνει σὲ μιὰ κοντινὴ μικρὴ σπηλιά.

— Μείνε ἐδῶ ἥσυχος! τοῖ λέει. Σὲ λίγο θὰ φέρω καὶ τὴ μνηστή σου...

Ὁ λευκὸς Γίγαντας προχωρεῖ τώρα, μὲ γρήγορο βῆμα, ἀκολουθώντας, ἄκρη - ἄκρη, τὴν ἰσθμὸν τῆς λίμνης.

Μα νὰ: Σπαρακτικές γυναικείες φωνές ἀκούγονται ἑαφνικὰ μπροστά του...

Εἶναι ἡ Ἄντα.

Τρέχοντας ὁ Ταρζάν φθάνει, ἀμέσως, κοντά της. Καὶ τί νὰ ᾄδῃ; Ἐνας τεράστιος βόας ἔχει τυλίξει τὶς κουλούρες τοῦ στὸ λευκὸ κορμὶ τῆς νέας γυναικας...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοαθαί μὲ διαδοῖ τὸ μαχαίρι του. Ἀρπάζει μὲ τὸ ἀριστερό γέρι τὸ φίδι ἀπὸ τὸ λαιμό. Καὶ ποὺ ἐκεῖνο πριλάβῃ νὰ ξεκουλουριαστῇ ἀπὸ τὴ γυναίκα καὶ νὰ κουλουριαστῇ σ' αὐτόν, τοῦ κόβει, πέρα γὰ πέρα, τὸ κεφάλι!...

Ἡ Ἄντα ἔχει σωθῇ ἀπὸ βέθαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!... Μὰ τὸ ἀπέραντο σῶμα τοῦ ἀκεφάλου φιδιοῦ, ποὺ σπαράζει, ἐξακολουθεῖ νὰ τὴ σφίγγει ἀφόρητα...

Με μεγάλη δεξιότητά ο Ταρζάν καταφέρνει ν' απαλλάξει τη Νέα από το θανατηφόρο του αγκάλιασμα...

Τέλος, τη σηκώνει στα χέρια και παίρνει το μονοπάτι του γυρισμού. Προχωρεί για τη μικρή σπηλιά που είχε αφήσει το συντροφό της...

"Ομως στο δρόμο, άλλη φοβερή περιπέτεια τον περιμένει.

"Ενα μεγαλόσωμο πεινασμένο λιοντάρι χύνεται ξαφνικά πάνω του. Ζητάει να του όρπάξει την "Αντα...

"Ο άτρόμητος Γίγαντας παρατάει άμέσως κάτω τη Νέα. Και αποδύεται σε μία υπεράνθρωπη πάλη με το έξαγριωμένο θηρίο... Πασχίζει να καρφώσει το μαχαίρι του στο λαιμό ή την κοιλιά του λιονταριού. Μά δέν το καταφέρνει...

"Από τις δαγκωματιές του θηριού έχει άρχίσει, σιγά - σιγά, να χάνη τις δυνάμεις του. Σε λίγο βρίσκεται σε άπελπιστική κατάσταση. "Αφθονο το κόκκινο άχνιστό αίμα τρέχει από τις πληγές του. "Ωσπου νοιώθει μία παράξενη ζάλη. "Αρχίζει να χάνη τις αισθήσεις του...

Το λιοντάρι είναι τώρα λεύθερο να τον κατασπαράξει...

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

"Ομως ξαφνικά δυνατός πυροβολισμός άνηχεί. Το θηρίο, κτυπημένο στο κεφάλι, σπαρταράει για λίγο, μουγγρίζοντας βραχνά κ' άπαίσια...

Τέλος, σωριάζεται βαρύ κάτω. Μένει άκίνητο.

"Ο Ταρζάν, κάνοντας μία τελευταία προσπάθεια, φουσκώνει τα πλατεία του στήθια. Και βγάζει την παράξενη τρομερή κραυγή του:

— "Αόοοοο! "Αααάοοοο!...

Κι' άμέσως — έξαντλημένος άφάνταστα από το αίμα που έχει χάσει — γέρνει το κεφάλι του. Πέφτει άναίσθητος πάνω στο ζεστό άκόμα κορμί του λιονταριού...

Δέν έχουν περάσει λίγες στιγμές. "Ενα γνωστό στρίγγλισμα άνηχεί. Είναι ή Τσίτα, ή τετραπέρατη μαϊμούδιτσα του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Αυτή είχε άκούσει πρώτη την κραυγή του "Αφέντη της. Και φθάνει τρέχοντας στο σημείο που κοιτάται άναίσθητος.

Μά τον θαρρεί νεκρό. Κι άγκαλιάζοντάς τον άρχίζει να κλαίη στριγγλίζοντας σπαρτακτικά.

Γρήγορα όμως τα μάτια της πέφτουν πάνω στην όμορφη "Αντα, που βρίσκεται λίγο πιο πέρα. "Η λευκή Γυναίκα κρατάει άκόμα στα χέρια της το πιστόλι που είχε πυροβολήσει. Πού είχε σκοτώσει το λιοντάρι...

"Η μαϊμού φαντάζεται πώς εκείνη κτύπησε και τον Ταρζάν.

"Ετσι, άκράτητη και μανιασμένη, χύνεται πάνω της. Με νύχια και δόντια ζητάει να την κατασπαράξει...

"Η "Αντα ούρλιάζει από

τούς πόνους. Δοκιμάζει αφάνταστο τρόπο και φρίκη στην επίθεση που της γίνεται... Οι φωνές της φθάνουν ως τη μικρή σπηλιά που βρίσκεται ο άρραβωνιαστικός της...

Ο Μάρλον τις ακούει. Και, τρέχοντας, φθάνει κοντά στη Νέα. Πυροβολεί την εξαγριωμένη μάϊμου. Και σώζει την Άντα...

Ταυτόχρονα σχεδόν, βαρύ ποδοβολητό ακούγεται. Σε λίγες στιγμές, καταφθάνει τρέχοντας και ο Σόμ. Ο άγαπημένος και πιστός ελέφαντας του Ταρζάν...

Το ξυπνο παχύδερμο σηκώνει άμέσως με την προβοσκίδα του, τον άναίσθητο Ταρζάν. Και προχωρεί προς την κοντινή μικρή Σπηλιά.

Ο Μάρλον και η Άντα τον ακολουθούν. Φθάνουν κι αυτοί εκεί. Περιποιούνται πρόχειρα τις πληγές του λευκού Γίγαντα. Του σωτήρα τους...

Έτσι, δεν αργούν να τον ξαναφέρουν στις αισθήσεις του...

Ο Ταρζάν σε λίγο συνέρχεται έντελώς. Όμως μαθαίνοντας πως ο Μάρλον σκότωσε την πολυαγαπημένη του

Οι μαύροι Καννίβαλοι τον αρπάζουν στα γερά τους μπράτσα. Σε λίγο θα τον κάψουν, θυσιά ζοντάς τον στους άγριους θεούς τους.

Τσίτα, γίνεται έξω φρενών. Πετιέται άμέσως όρθός. Σηκώνει τó μαχαίρι του για νά τόν κτυπήσει...

Μά δέν προφθαίνει...

Τήν ίδια στιγμή, πονεμένο στρίγγλιαμα φθάνει σ' αὐτιά του: Καί ή — εὐτυχώς έλαφρά — τραυματισμένη Τσίτα, μπαίνει στό έσωτερικό τής μικρής σπηλιάς.

Τό πρόσωπο τοῦ "Αρχοντα τής Ζούγκλας φωτίζεται άπό άνειπωτη χαρά, βλέποντας τήν άγαπημένη του μαίμουδίτσα ζωντανή!...

.

Ό Ταρζάν ρωτάει σέ λίγο:

— Ποιός πυροβόλησε τó πεινασμένο λιοντάρι; Ποιός μου έσωσε τή ζωή;

Ή "Αντα χαμογελάει γλυκά. Σάν νά τοῦ λέη: Έγώ.

— Σ' εύχαριστώ! τής ψιθυρίζει πλημμυρισμένος άπό εύγνωμοσύνη. Σοῦ όρκίζομαι πώς θά κάνω ό,τι μπορώ για νά σέ βοηθήσω καί νά σέ προστατέψω όσο θά βρίσκεσ' έδω!...

Ή όμορφη Νέα τόν εύχαριστεί συγκινημένη. Σέ λίγο όμως σηκώνεται. Λέει στοὺς δυό άντρες:

— Νοιώθω μιὰ μικρή στενοχώρια στήν καρδιά μου. Είναι άπό τίς άγωνίες πού πέρασα. Πρέπει νά πάρω λίγον άέρα!

Καί προχωρώντας άργά, βγαίνει άπό τó άνοιγμα τής μικρής σπηλιάς.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΛΟΠΗ

Μά ό Ταρζάν γρήγορα μετανοιώνει για τόν όρκο πού είχε κάνει νά βοηθήσει καί νά προστατέψει τήν "Αντα.

Κι' αὐτό, γιατί θυμάται πώς λίγο πρίν κοπή τó σχοινί πού κατέβαινε άπό τó έλικόπτερο ό Μάρλον, είχε 'δῆ τó χέρι τής Νέας ν' άπλώνεται πρós αὐτό. Σίγουρα για νά τó κόψει. 'Αφοῦ, άμέσως σχεδόν, κόπηκε!...

"Ετσι, νοιώθει τώρα μεγάλη στενοχώρια, πού ό όρκος του τόν υποχρεώνει νά βοηθήσει καί νά προστατέψει μιὰ δολοφόνο!...

Όμως, τοῦ εἶναι άδύνατο νά κάνει άλλοιώς. "Οχι μονάχα γιατί είχε όρκισθῆ. Μά γιατί στή γυναίκα αὐτή χρωστάει καί τή ζωή του.

Ό Ταρζάν βρίσκεται σέ πολύ δύσκολη θέση.

— "Ακουσε, φίλε μου, λέει ξαφνικά στόν Μάρλον. Δέν θά ήθελα νά σέ λυπήσω, μά πρέπει νά μάθης κάτι!...

— Τί; κάνει μέ άνήσυχη περιέργεια εκείνος.

— Νομίζω, πώς ή άρραβωνιαστικιά σου έκοψε τó σχοινί πού κατέβαινες άπ' τó έλικόπτερο...

— Ή "Αντα; κάνει εκείνος χαμένα.

— Ναί... Τήν είδα μέ τά μάτια μου πού άπλωσε τó χέρι της...

Ὁ λευκὸς Ἀμερικανὸς, μένει γιὰ λίγες στιγμές, σάν νὰ τὸν κτύπησε κεραυνός. Γρήγορα ὅμως συνέχεται. Καὶ ξεσπάει σὲ ἀκράτητα γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!... Μὰ ἡ "Ἄντα μ' ἀγαπάει περισσότερο κι ἀπ' τὴ ζωὴ της. Χά, χά, χά!...

— Μακάρι νὰ γελιέμαι! μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν. "Ἄς πᾶμε ὅμως ἔξω νὰ τὴν συναντήσουμε. Ἴσως νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον...

— Πάμε! συμφωνεῖ ὁ Μάρλον.

Καὶ οἱ δυὸ "Ἀντρες, βγαίνοντας ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν. Μὰ ἡ "Ἄντα δὲν φαίνεται πουθενά. Ἐχει ἐξαφανισθῇ...

Στὸ μεταξύ ἔχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ.

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ὁ νέος Ἀμερικανὸς ἀντικρύζουν ξαφνικά μπροστὰ τοὺς ἓνα μεγάλο κιβώτιο. Εἶναι ἐκεῖνο πού — ὅπως εἶδαμε — εἶχε πέσει μὲ τὸ ἀλεξιπτωτὸ ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο.

— Τὸ εἶχα ξεχάσει! μουρμουρίζει ὁ Μάρλον. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κιβώτιο βρίσκονται ὅλα τὰ ἐφόδιά μας. Καὶ...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ. Ξαφνικά τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν. Τὸ πρόσωπό του παίρνει ἔκφρασι τρόμου:

— Τὸ κιβώτιο εἶναι παραβιαχένο! ψιθυρίζει χαμένα.

Ὁ Ταρζάν ἀναρωτιέται κυτάζοντας κι' αὐτὸς τὸ κιβώτιο μὲ τὴ σπασμένη κλειδαριά:

— Ποιὸς νὰ τὸ παραβίασε, ἄραγε; Κανένας ἄλλος ἄνθρωπος δὲν βρίσκεται σὲ δολόκληρη τοῦτην περιοχὴ!

Ἀμέσως ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι. Βγάζει τὴ δυνατὴ χαρακτηριστικὴ κραυγὴ του...

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμές καὶ φθάνει τρέχοντας ὁ Σόμ. Ὁ ἀγαπημένος καὶ πιστός του ἐλέφαντας... Σηκώνει μὲ τὴν προδοσκίδα τὸ μεγάλο καὶ βαρὺ κιβώτιο. Τὸ φέρνει στὴ μικρὴ σπηλιά. Ἐκεῖ κοντὰ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης.

Ὁ Μάρλον τὸ ἀνοίγει ἀνυπόμονος ἐκεῖ. Ἀρχίζει νὰ πετάῃ, μὲ βιάση, ἔξω, τὰ τρόφιμα, τὰ ρούχα, τὰ ἐργαλεῖα... Κι ὅ,τι ἄλλο βρίσκεται μέσα σ' αὐτό. Τέλος, ξεφωνίζει σάν τρελλός:

— Τὸ σχεδιάγραμμα! Κλέψανε τὸ σχεδιάγραμμα, πού θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ νὰ φθάσουμε στὸ Ταμπού! Τί θὰ κάνουμε τώρα; Τί θὰ κάνουμε;

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὁ Ταρζάν βεβαιώνεται τώρα, ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὴν ἐνοχὴ τῆς "Ἄντας.

— Ἡ ἐξαφάνισι τῆς ἀρραβωνιαστικιάς σου, τοῦ λέει, καὶ ἡ κλοπὴ τοῦ χαρτιοῦ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχουν κάποια σχέση μετὰξὺ τους.

— Ὅχι! Ὅχι! φωνάζει καὶ κόβεται ὁ Μάρλον. Ἡ "Ἄντα μ' ἀγαπάει. Εἶναι ἀδύνατο νὰ θέλῃ τὸ κακὸ μου

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Μακάρι νᾶναι ἔτσι! μουρμουρίζει.

Καὶ σὲ λίγο προσθέτει:

— “Ἦθελα νὰ μάθω, πῶς βρέθηκε στὰ χέρια σου τὸ σχεδιάγραμμα αὐτὸ...

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ἀμερικανός.

— Μὲ τὴν “Αντα γνωρίζομαστε ἀπὸ καιρό... Μὰ μόνο πρὶν ἓνα χρόνο ἀγαπηθήκαμε.

»Εἴμασταν νέοι καὶ τολμηροί. Ὀνειρευόμαστε νὰ κάνουμε μεγάλα κ' ἐπικίνδυνα ταξίδια στὴ Ζούγκλα... “Ομως ἀπένταροι κ' οἱ δύο, δὲν εἶχαμε τὰ μέσα νὰ πραγματοποιήσουμε τὰ νεανικά αὐτὰ ὀνειρά μας!...

»Εγὼ εἶχα ἓναν καλὸ καὶ πλούσιο παιδικὸ μου φίλο: τὸν Ραμπέρ. Μὰ εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶναι πολὺ φιλάργυρος. Παθολογικὰ τσιγγούνης! Ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν νὰ χρηματοδοτήσῃ ἓνα τόσο πολυδάπανο ταξίδι μας...

»“Ομως κάποτε, ἓνα τυχαῖο γεγονός, ἔκανε τὰ πράγματα ν' ἀλλάξουν:

»Μιά νύκτα, γυρίζοντας ἀργὰ ἔξω, συνάντησα ἀναίσθητο σ' ἓνα δρόμο, κάποιον ἄθλιο καὶ κουρελιασμένο γεροντάκι. Μονάχα τὰ κόκκαλα καὶ τὸ πετσεῖ εἶχαν ἀπομείνει στὸ βασιανισμένο κορμὶ του...

»Λυπήθηκα τὸν ὁμοίον αὐτοῦ ἄνθρωπο. Τὸν σήκωσα στὰ χέρια. Τὸν ἔφερα στὴ

φτωχικὴ καμαρὰ μου. “Ἐκὰνα τὰ πάντα γιὰ νὰ τοῦ σώσω τὴ ζωή. “Ομως τίποτα δὲν μπορούσα νὰ καταφέρω. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ γέροντας χειροτέρευε... Ὡσπου μιὰ νύχτα ἀρχισὲ νὰ ξεψυχήσῃ...

»Τότε μοῦκανε νόημα νὰ σκύψω στὸ προσκεφάλι του. Καὶ σιγὰ - σιγὰ, μοῦ ψιθύρισε: Θέλω νὰ σοῦ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, γιὰ τὰ καλά πού μοῦκανες. Θὰ σοῦ χαρίσω λοιπόν, κάτι πού θὰ σὲ κάνει πλούσιο κ' εὐτυχισμένο».

»Υστερα, μὲ φωνὴ σβυσμένη, ὁ ἐτοιμαθῆναι γέροντας συνέχισε: «Πρὶν πενήντα χρόνια ἤμουν κ' ἐγὼ ἓνα παλλικὰρι σὰν κ' ἑσένα. Γεμάτος ζωὴ καὶ νειάτα!... Τὸ ὄνειρό μου ἦταν νὰ κυνηγήσω ἄγρια θηρία. “Ἐτσι κατάφερα νὰ γνωριστῶ μὲ τὸν μεγάλο μας ἐξερευνητὴ Ροῦμ Ροντχάχ. Καὶ νὰ λάβω μέρος σὲ μιὰ μεγάλη καὶ δύσκολη ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ τοῦ στὰ βάθη τῆς Ἀφρικανικῆς Ζούγκλας...

»Ἐκεῖ κάποτε, ὁ Γοῦμ Ροντχάχ καὶ ὁλόκληρη ἡ ἐξερευνητικὴ ἀποστολή, βρεθήκαμε τυχεαία στὴν ὄχθη μιᾶς ξωτικῆς λίμνης. Ἡ λίμνη αὐτὴ δὲν ἦταν στρωμένη μὲ βότσαλα. Μὰ μὲ ἀμέτρητα μικρὰ καὶ μεγάλα διαμάντια.

»Ὁ σοφὸς ἐξερευνητὴς ἔκανε τότε τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ μέρους αὐτοῦ. Γιὰ νὰ μπόρουμε νὰ ξαναγυρίσουμε μὲ τὰ κατάλληλα μεταφορικά μέ-

σα. Καί νά σηκώσουμε δλόκληρο τόν άτίμητο αὐτό θησαυρό...

»Ὁμως σταθήκαμε άτυχοι, άλλοίμονο! Καί πρίν προλάβουμε νά φύγουμε άπ' ἐκεῖ, πέσαμε στά χέρια μιᾶς άγριας φυλῆς άνθρωποφάγων...

»Μονάχα ἐγώ, πού ἔτυχε νά κρατάω τὸ σχεδιάγραμμα, κατάφερα νά ξεφύγω καί νά σωθῶ... Τούς άλλους τούς ἔψησαν καί τούς ἔφαγαν οἱ Καννίβαλοι. Ὑστερα, κάρφωσαν τὸ κρανίο τοῦ Ἀρχηγοῦ μας — τοῦ ἐξερευνητοῦ Ροντάχ — πάνω σ' ἓναν πάσσαλο, πού τὸν ἔστησαν στήν ὄχθη. Ἐφτείαξαν ἔτσι ἐκεῖ ἔνα μακάθριο Ταμπού γιά νά δείχνῃ πῶς τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι ἱερὸ καί άπαραβίαστο. Κανένας ξένος δέν εἶχε τὸ δικαίωμα νά τὸ πατήσῃ.

»Μονάχος τότε ἐγώ — καί ὕστερα ἀπὸ χίλιες δυὸ περιπέτειες καί περιπλανήσεις — κατάφερα νά ξαναγυρίσω στήν Ἀμερικῇ. Ὁμως, τὰ νεῦρα μου εἶχαν σπάσει ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς κινδύνους πού πέρασα. Ὅλοι μὲ νόμιζαν τρελλό. Καί κανένας δέν πίστευε τὰ ὅσα ἔλεγα γιά τὸ σχεδιάγραμμα καί τοὺς άτίμητους θησαυροὺς πού θά μπορούσα ν' ἀποκτήσω!...

Ἐτσι τὰ χρόνια πέρασαν. Καί γέρασα φτωχὸς καί δυστυχισμένος...

ἘΤώρα, λοιπόν, πού θὰ πεθάνω, νά ξυλῶσης τὸ παλὸ σασκκάκι μου. Πίσω στὴ ράχι

καί μέσα στὴ φόδρα, θά βρῆς τὸ πολύτιμο σχεδιάγραμμα. Μὲ αὐτὸ θά μπορέσης νά πῆς στὴ Ζούγκλα καί ν' ἀποκτήσης τὸν άτίμητο θησαυρό».

Ἀὐτὰ μπόρεσε μὲ δυσκολία νά μοῦ πῇ τὸ καλὸ γεροντάκι. Καί ξεψύχησε...

ἘΠῆρα τότε τὸ σχέδιο πτὰ χέρια κι ἄρχισα νά ψάχνω γιά χρήματα. Μοῦ χρειάζονταν πολλὰ γιά νά κάνω τὸ τόσο μακρινὸ αὐτὸ ταξίδι.

ἘΝά, ὅμως πού ὁ Ρόμπερ ὁ καλὸς παιδικὸς μου φίλος, μὲ λυπήθηκε. Καί παραμερίζοντας τὴν τσιγγουνιά του ἀπεφάσισε νά μὲ βοηθήσῃ.

Ἐτσι ξεκινήσαμε μ' ἓνα μεγάλο καράβι, ἐγώ, ὁ Ρόμπερ, ἡ Ἄντα καί δυὸ πιλότοι άεροπόροι. Φθάσαμε στὸ Μεγάλο Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς. Στὸ ἴδιο βαπόρι, εἴχαμε φορτώσει κ' ἔνα ἑλικόπτερο...

ἘΑπὸ τὸ Λιμάνι, ὁ Ρόμπερ, πού βιαζόταν νά γυρίσῃ στήν Ἀμερικῇ, μᾶς εὐχήθηκε καλὴ ἐπιτυχία κ' ἔφυγε... Ἐτσι, τὴν ἄλλη μέρα, φορτώσαμε στὸ ἑλικόπτερο ἓνα μεγάλο κιβώτιο, πού εἶχαμ' ἐτοιμάσει μὲ ὅλα τὰ χρειώδη καί τὸ σχεδιάγραμμα...

ἘΤὸ ἑλικόπτερο τὸ κυβερνοῦσαν οἱ δυὸ ἔμπειροι πιλότοι, πού εἶχε προσλάβει καί πληρώσει ὁ καλὸς μου φίλος Ρόμπερ... Καί ἀπῶφε τὴ νύχτα φθάσαμ' ἐδῶ στήν περιοχὴ σου... Τὰ παρακάτω τὰ εἶδες καί τὰ ξέρεις...

Οι έγριοι Άραπάδες χορεύουν και αλαλάζουν γύρω από τη φωτιά που έχουν ανάψει για να κάψουν τα τρία θύματα !..

Με αυτά τὰ λόγια τέλειωσε ἡ διήγησι τοῦ Μάρλουν...

Ὁ Ταρζάν, πού τὸν εἶχε ἀκούσει προσεκτικά, ρωτᾷ τώρα :

— Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσης γιατί εἶσαι βέβαιος πὼς ἡ ἀρραβωνιαστικιά σου σὲ ἀγαπάει;

— Ἐχω πολλοὺς λόγους! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Νέος.

— Ὁ πῶ σοβαρὸς ἀπ' ὅλους ποῖος εἶναι;

— Αὐτός: Ἡ Ἄντα ἦταν ἀρραβωνιασμένη ἄλλοτε μὲ τὸν Ρόμπερ, τὸν παιδικό μου φίλο, πού τὴν ὑπεραγαποῦσε...

— Καὶ τὸν ἄφησε γιὰ χάρι σου;

— Ναί!.. Θυσίασε τὴν πλοῦσια ζωὴ πού θάκανε μαζί του. Καὶ προτίμησε τὴ φτωχικιά καὶ στερημένη, πού θὰ μπορούσα νὰ τῆς προσφέρω ἐγώ...

— Καὶ ὁ Ρόμπερ;

— Φέρθηκε σὰν καλὸς καὶ πολιτισμένος ἄνθρωπος, πού ἦταν. Δὲν μίσησε οὔτε τὴν ἀπιστη μνηστὴ του, οὐτ' ἐμένα τὸν φίλο του... Δέχτηκε τὸ μοιραῖο χτύπημα τῆς καρδιάς του μὲ μεγάλη καρτεριά. Συνέχισε νὰ εἶναι ἕνας καλὸς φίλος τοῦ ζευγαριοῦ μας...

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΥΠΟΨΙΑΖΕΤΑΙ

Αὐτά, μὲ λίγα λόγια, εἶπε ὁ Μάρλουν στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὑστερα ξαναπέφτει σὲ μελαγχολία γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς πολυαγαπημέ-

νης του Ἄντας. Καὶ σὲ ἀνέιπωτη θλίψι γιὰ τὴν κλοπὴ τοῦ σχεδιαγράμματος...

Ὁ Ταρζάν κυττάζει μὲ συμπάθεια τὸ νέο Ἀμερικανό:

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, τοῦ λέει, γιὰ νὰ θρῶ τὴ μνηστὴ σου...

Ὅμως νά: Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του. Καὶ ἡ χαμένη Κοπέλλα παρουσιάζεται στὸ κατῶφλι τῆς μικρῆς σπηλιᾶς.

— Βγῆκα νὰ πάρω λίγο ἀέρα! τοὺς λέει. Μὰ παραπλανήθηκα στὴ Ζούγκλα. Ἀργήσα, γιατί δυσκολεύτηκα πολὺ νὰ ξαναθρῶ τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ὁ Ταρζάν κυττάζει τὴν Ἄντα δύσπιστα. Εἶναι βέβαιος πὼς ἐκείνη ἔκοψε τὸ σχοινὶ γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Πιστεύει ἀκόμα πὼς ἐκείνη παραβίασε καὶ τὸ κιβώτιο. Αὐτὴ ἔκλεψε τὸ πολύτιμο σχεδιάγραμμα...

Ἔτσι, σὲ λίγο, κάνει μιὰ βόλτα στὰ γύρω καρποφόρα δέντρα. Κόβει καὶ φέρνει γλυκόχυμα φρούτα. Καὶ οἱ τρεῖς μαζί — μὲ ἄλλα τρόφιμα ἀπ' αὐτά πού θρῖσκονταν στὸ κιβώτιο — τρῶνε μὲ μεγάλη ὀρεξί. Ὑστερα, καθ' ἕνας χωριστά, ξαπλώνουν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς. Ἀποκοιμίδωνται βαθεῖα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Ταρζάν ξυπνάει... Ὁρρεῖ πὼς

Άκουσε θήματα έξω από τη σπηλιά... Σκουντάει, με τρόπο, τόν Μάρλον. Βγαίνουν μαζί έξω...

Όμως πριν δρασκελίσω το άνοιγμα ο Άρχοντας της Ζούγκλας, ρίχνει μιὰ ματιά στο μέρος πού είχε πλαγιάσει ή Άντα.

Η Νέα κοιμάται κουκουλωμένη μέχρι το κεφάλι με την κουθέρνα της. Σίγουρα θά ήέλη νά προστατευτή από την ύγρασία της σπηλιάς.

— Τί τρέχει Ταρζάν; ρωτάει άγουροξυπνημένος ο Άμερικανός.

— Νομίζω πώς κάποιος τριγυρίζει εδώ κοντά. Πάμε νά ψάξουμε...

Όμως, σιγά-σιγά, ξεμακραίνουν πολύ από τη σπηλιά.

Ξαφνικά πυροβολισμός άνηχεϊ!.. Ένα πυρωμένο θλήμα σφυρίζει πάνω από τά κεφάλια τους.

— Κάποιο φάντασμα ξέπες' εδώ στη Ζούγκλα! κάνει χσμογελώντας ο Ταρζάν.

— Άνεξήγητο μυστήριο! ψιθυρίζει ο Μάρλον.

Οί δυο Άντρες ξαναγυρίζουν σέ λίγο, άπρακτοι, στη σπηλιά. Φαντασθήτε όμως την κατάπληξι πού δοκιμάζει ο Άμερικανός όταν άνασκηκώνη την κουθέρτα για νά ξυπνήση τη μνηστή του: Η Άντα δέν βρίσκεται' εκεί. Έχει ξαναγίνει άφαντη!.. Κάτω από την κουθέρτα δέν υπάρχουν παρά ξερά χορτάρια, μαζεμμένα σέ σχήμα ανθρώπινου κορμιού.

Ό Ταρζάν μурμουρίζει:

— Άρα, ή μνηστή σου πυροβόλησε — πριν λίγο — για νά μάς σκοτώση. Ποιός άλλος;

Όμως ο Μάρλον επιμένει:

— Όχι! Άδύνατον! Η Άντα με αγαπάει!

ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΣ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ

Την ίδια στιγμή ή τετραπέρατη Τσίτα μπαίνει άλοφιασμένη στη σπηλιά. Με παράξενους γρυλλισμούς κάτι λέει στον Άφέντη της.

Ό Άρχοντας της Ζούγκλας γυρίζει στον Άμερικανό:

— Πάρε τ' όπλο σου και άκολούθησέ μας...

Έτσι, μπροστά ή μαϊμουδίτσα και πίσω οί δυο Άντρες, προχωρούν μέσα στην πυκνή θλάσση και στο σκοτάδι της νύκτας...

Η Τσίτα τούς κατεβάζει σέ μιὰ χαράδρα. Σταματάει στο χορταριασμένο άνοιγμα κάποιας σπηλιάς.

Ό Μάρλον ανάθει το κλεφτοφάναρό του. Μπαίνουν όλοι μέσα. Προχωρούν διστακτικά... Όμως γρήγορα κατάλαβαν πώς δέν βρίσκονται σέ φυσική σπηλιά. Μά σέ κάποια τεχνητή υπόγεια σήραγγα. Άπ' αυτές πού πριν αιώνες σκάβαν οί άγριες φυλές. Για νά μετακινούνται κρυφά από τó ένα μέρος στο άλλο. Χωρίς τόν κίνδυνο νά τούς κατασπαράξουν τ' άγρια θη-

ρία...

Πάνω από τρείς ώρες προχωρούν έτσι μέσα στον άτέλειωτον υπόγειο διάδρομο. Τέλος τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σήραγγας ἀρχίζει, σιγά-σιγά, νὰ φωτίζεται...

Καὶ σὲ λίγο, ἀπ' ἑνα χορταριασμένο πάλι ἀνοιγμα, ξαναβγαίνουν ἔξω στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

Τώρα, ποὺ ἔχει πιά ξημερώσει, βλέπουν πὺς θρίσκονται στὴν ὄχθη μιᾶς ξωτικῆς λίμνης. Τὰ πόδια τους πατάνε πάνω σὲ ἀμέτρητα μικρὰ καὶ μεγάλα ἀκατέργαστα διαμάντια.

Ἄντίκρου τους, καρφωμένο πάνω σ' ἕνα χοντρὸ πάσσαλο, θρίσκεται τὸ κρανίον τοῦ ἐξερευνητοῦ Ροὺμ Ροντάχ.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ Ταμποὺ τῶν Καννίβαλων, φωνάζει χαρούμενος ὁ Ταρζάν. Ἡ Ταῖτα μᾶς ἔφερε, χωρὶς νὰ χρειαστοῦμε τὸ σχεδιάγραμμά σου...

— Τί σοῦ εἶχε 'πεῖ ἡ μαϊμουδίτσα; ρωτᾷ ὁ Ἀμερικανός.

— Πὺς δυὸ ἄνθρωποι εἶχαν τρυπᾷ σ' αὐτὸ τὸν υπόγειο διάδρομο.

— Ποιοί;

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμογελάει. Κι' ἀλλάζει κουβέντα:

— Πᾶρε λοιπόν, ἀγαπητὲ Μάρλον, ὅσα διαμάντια μπορεῖς νὰ σηκώσης. Ἐτοι θὰ γίνης πλούσιος κ' εὐτυχισμένος. Μόνο κάνε γρήγορα. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ πατάη κα-

νεῖς τὸ ἱερὸ Ταμποὺ μιᾶς ἄγριας φυλῆς.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀναστενάζει.

— Τί νὰ τὰ κάνω τὰ διαμάντια; Χωρὶς τὴν Ἄντα τί νὰ τοὺς κάνω τοὺς θησαυροὺς!..

Ο ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Μὰ νά: Ξαφνικά ποδοβολῇ τὸ καὶ ἀλλалаγμοὶ ἀγρίων ἀκούγονται...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Μάρλον καὶ ἡ Ταῖτα τρυπῶνουν γρήγορα σ' ἕναν μεγάλο πυκνὸ θάμνον. Παρακολουθοῦν, ἀσφαλισμένοι, ἀπ' ἐκεῖ τὰ συμβαίνοντα...

Σὲ λίγο, ὀκτῶ ἀνθρωποφάγοι φθάνουν κοντὰ στὸν πάσσαλο μὲ τὴ νεκροκεφαλὴ, σέρνοντας μαζὶ τους ἕναν ὀλόγυμνο λευκὸν Ἄντρα. Τὸ πρόσωπο καὶ τὸ κορμὶ του εἶναι φρικτὰ παραμορφωμένα. Οἱ Καννίβαλοι ἔχουν ζωγραφίσει πάνω στὸν Ἄγνωστο, παράξενα, πρωτόγονα καὶ πολὺ χρωμα σκέδια...

Εἶναι παλαιὸ ἔθιμον τῶν ἀγρίων φυλῶν νὰ θάφουν καὶ νὰ διακοσμῶν τοὺς λευκοὺς ποὺ πρόκειται νὰ θυσιάσουν στοὺς αἱμοχαρεῖς θεοὺς τους.

— Ποιὸς νᾶναι αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος; ρωτᾷ σιγὰ ὁ Μάρλον.

— Κάποιος ποὺ παρεβίασε τὸ ἱερὸ Ταμποὺ! μурμουρίζει ὁ Ταρζάν.

Σὲ λίγο οἱ Καννίβαλοι ἔ-

χουν ανάψει μιὰ μεγάλη φωτιά. Έτοιμάζονται νά ψήσουν τὸ θῦμα τους.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φωνάζει στὸν Μάρλον:

— Ρίξε ἕναν πυροβολισμό.

Ἴσως τρομάξουν καὶ φύγουν.

Ὁ Ἀμερικανὸς τραβάει τὴ σκανδάλη. Ὅμως κανένας κρότος δὲν ἀκούγεται. Ξανατραβάει. Τίποτα πάλι... Τὸ ὄπλο του εἶναι ἄδειο. Κάποιος τοῦ ἔχει ἀφαιρέσει κρυφὰ τὶς σφαῖρες...

Στὸ μεταξὺ οἱ ἀνθρωποφάγοι σπρώχνουν τὸν ἀγνωστο Λευκὸ στὶς φλόγες... Ἐνῶ ὁ Ταρζάν σφίγγει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριού του γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ.

Μὰ δὲν προφθαίνει. Ξαφνικά δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἀνθρωποφάγων σωριάζεται νεκρὸς. Πανικόβλητοι οἱ ἄλλοι παρατάνε τὸ θῦμα στὴ φωτιά. Τὸ θάζουν στὰ πόδια...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ξεπετάγονται ἀπὸ τὸ θάμνο. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή βλέπουν τὴν Ἄντα νὰ πλησιάζει τρέχοντας. Φθάνει στὴ φωτιά. Τραβάει τὸν ἀγνωστο Λευκὸ ἀπὸ τὶς φλόγες...

— Ἄντα μου! κάνει, τρελὸς ἀπὸ χαρά, ὁ Μάρλον. Πῶς θρέθηκες ἐδῶ; Καὶ τρέχει νὰ τὴν ἀγκαλιάσει.

Ὁ Ταρζάν σκύβει ἀμέσως πάνω στὸ παραμορφωμένο σῶμα τοῦ ἀναισθητοῦ Λευκοῦ. Ρίχνει μιὰ ματιά στὰ φοβερά

ἐγκαύματα τοῦ κορμοῦ του. Καταλαβαίνει πῶς καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ὑπάρχει.

Πραγματικά: Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ἀγνωστος ξεψυχαίει, ψιθυρίζοντας:

— Συγχωρέστε με!..

Ἡ Ἄντα δακρύζει:

— Καυμένο παιδί! λέει στὸ νεκρὸ. Ἐκανα ὅ,τι μπορούσα γιὰ νὰ σὲ σώσω. Μὰ ἡ Θεία Δίκη θέλησε νὰ τιμωρηθῇς...

Καὶ ἡ ὁμορφὴ Ἀμερικανίδα ἐξομολογίεται στὸν Μάρλον:

— Θυμάσαι τὴν πρώτη νύχτα ποὺ ἐξαφανίστηκα ἀπὸ τὴ σπηλιά; Ψέμματα εἶπα πῶς παραπλανήθηκα στὴ Ζούγκλα. Εἶχα λόγους νὰ φοβᾶμαι πῶς κάποιος μπορούσε ν' ἀνοίξῃ τὸ κιβώτιο. Νὰ μᾶς κλέψῃ τὸ σχεδιάγραμμα...

— Ποιὸς; ρωτᾷ ὁ Νέος.

Ἐκεῖνη συνεχίζει σὰ νὰ μὴν ἄκουσε τὴν ἐρώτησί του:

— Ἐφυγα, λοιπόν, γιὰ νὰ θρῶ τὸ κιβώτιο. Νὰ προλάβω ἐγὼ νὰ πάρω τὸ πολύτιμο χαρτί.

— Γιατί δὲν μοῦ εἶπες νᾶρθω κ' ἐγὼ μαζί σου; Ξαναρωτᾷ ὁ Μάρλον.

Ἡ Ἄντα καὶ πάλι δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Συνεχίζει τὴν ἐκμυστήρευσί της:

— Μὰ τὸ κιβώτιο τὸ θρῆκα ἀνοιγμένο. Τὸ σχεδιάγραμμα ἔλειπε...

— Πῶς τὸ κατάλαβες;

— Βρῆκα ἐκεῖ τὸν Κλέφτη. Τὸ κρατοῦσε στὰ χέρια του.

— Ποιὸς ἦταν ὁ Κλέφτης;

Ἡ Ἀμερικανίδα ἐξακολου-

Ὁ Ὑρχοντας τῆς Ζούγκλας σηκώνει τὸ φονικὸ μαχαίρι του.
Ἐτοιμάζεται νὰ καρφώσῃ τὴν καρδιά τῆς τεράστιας μαύρης
ἀρκούδας.

θεῖ:

— Γιά νὰ καταφέρω νὰ τὸν ξεγελάσω, τοῦ εἶπα πὼς δέχομαι νὰ γίνω συντρόφισσά του. Νὰ μοιραστώ μαζί του τὸ θησαυρό... Ἔτσι συμφωνήσαμε νὰ γυρίσω στὴ σπηλιά γιά νὰ πάρω τὸ ὄπλο μου. Καὶ τὰ μεσάνυχτα νὰ συναντηθοῦμε κάπου ἐκεῖ. Νὰ ξεκινήσουμε γιά τὴ λίμνη μὲ τὰ διαμάντια...

»Ἔτσι, σάν ἀποκοιμηθήκατε, σηκώθηκα. Ἔβαλα ξερά χόρτα κάτω ἀπὸ τὴν κουβέρτα μου. Ἔβαλα ἀπὸ τὸ ὄπλο σου τὶς σφαῖρες. Κ' ἔφυγα

κρυφά...

— Γιατί ἔβαλες τὶς σφαῖρες ἀπὸ τ' ὄπλο μου; ρωτᾷ ὁ Μάρλον.

— Οὔτε αὐτὸ μπορῶ νὰ στοῦ πῶ, τοῦ ἀποκρίνεται. Ὅμως, κάποιος ἀπὸ σᾶς, ξύπνησε ἀπὸ τὰ θήματά μου. Καὶ πεταχτήκατ' ἔξω. Ἐρριξα τότε ἕναν πυροβολισμό στὸν ἀέρα, γιά νὰ φοβηθῆτε... Τῶθαλα ἀμέσως στὰ πόδια. Μὰ ἐνοιώθα πὼς κάποιος μικρὸ ζῶο μὲ ἀκολουθοῦσε. Τέλος, συναντήθηκα μὲ τὸν «Κλέφτη». Καὶ μὲ ὀδηγῶ τὸ σχεδιάγραμμα φθάσαμε στὴ χαράδρα. Μπή-

καμε στὸν ὑπόγειο διάδρομο. Βγήκαμε ἐδῶ στὸ Τσάιπου. Μὰ ὁ σύντροφός μου φαίνεται πὼς θαμπώθηκε πολὺ ἀπὸ τὰ διαμάντια. Καὶ προχωρώντας βαθεῖα ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Ἀνθρωποφάγων...

»Ἔτσι, κρυμμένη κ' ἐγώ, σὰς εἶδα σὲ λίγο πού ἦρθατε καὶ κρυφτήκατε στὸ θάμνο. Μὰ πρὶν σκεφτῶ ἂν ἔπρεπε νὰ παρουσιαστῶ μπροστὰ σας, βλέπω τοὺς Καννίβαλους νὰ φέρνουν παραμορφωμένον τὸν σύντροφό μου. Τὰ παρακάτω τὰ εἶδατε καὶ τὰ ξέρετε...

— Δὲν κατάλαβα τίποτα! μουρμουρίζει ὁ Μάρλον. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ νεκρός; Ἄντα; Ἡ ἄρραθωνιαστικιά του δὲν ἀποκρίνεται πάλι. Τοῦ ἐξηγεῖ ὁμως ὁ Ταρζάν:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔφθασ' ἐδῶ στὴ Ζούγκλα μὲ τὸ ἴδιο ἐλκικόπτερο πού ἦρθατε κ' ἐσεῖς!

— Εἶναι κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ πιλότους;

— Ὁχι... Μὰ ἂν ἐπιμένης νὰ μάθης, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ καθαρίσης, μὲ νερὸ τῆς λίμνης, τὸ παραμορφωμένο ἀπὸ τίς μπογιὲς πρόσωπό του...

— Ὁχι! Μή, μή! φωνάζει σὰν τρελλή ἡ Νέα. Καὶ σέρνοντας ἀμέσως τὸ πτώμα, τὸ ρίχνει πάλι στὴ φωτιά.

Ἐξω φρενῶν ὁ Μάρλον κάνει νὰ τὸ τραβήξῃ ἔξω. Μὰ ἡ Ἄντα τραβάει τὸ πιστόλι. Ἀκουμπάει τὴν κάννη του στὴν καρδιά της:

— Ἄν τὸν ἀγγίξης, θὰ σκο-

τωθῶ!

Ἔτσι ὁ Ἀμερικανὸς ἀφήνει τὸ νεκρὸ στὶς φλόγες. Κ' ἐκεῖνες δὲν ἀργοῦν νὰ τὸν κάνουν στᾶχτη.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας λέει τώρα στὴν Ἀμερικανίδα:

— Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει πιά κανένα μυστήριον στὴν τραγική αὐτὴ ἱστορία... Ἐνα μονάχα θέλω νὰ μοὺ πῆς: Γιατί, σὰν κατέβαινες μὲ τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸ ἀλεξιπτώτο, ἄπλωσες τὸ χέρι σου στὸ ἄλλο σχοινὶ πού κρεμόταν ὁ Μάρλον; Καὶ γιατί τὸ σχοινὶ αὐτό, σχεδὸν ἀμέσως κόπηκε;

Ἡ Νέα τοῦ ἐξηγεῖ:

— Τὸ σχοινὶ πού κρεμόταν ὁ ἄρραθωνιαστικὸς μου ἦταν ἐπιτηδες μισοκομμένο ἀπὸ πρὶν... Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή πού τὸ ἄκουσα νὰ τρίξῃ γιὰ νὰ σπάσῃ, ἄπλωσα ἀσυναίσθητα τὸ χέρι μου νὰ τὸ συγκρατήσω...

ΕΝΑ ΘΕΡΙΟ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ

Ὁ Μάρλον καὶ ἡ Ἄντα βρίσκουν κάπου ἐκεῖ στὴν ὀχθὴ ἓνα μεγάλο τουλούμι ἀπὸ τομάρι τίγρης. Ἀπ' αὐτὰ πού μεταχειρίζονται οἱ ὄγριοι γιὰ νὰ κουβαλᾶνε νερὸ στὰ χορταρένια καλύβια τους.

Καὶ τὸ τουλούμι αὐτὸ τὸ γεμίζουν μὲ τὰ μεγαλείτερα διαμάντια ἀπ' τ' ἀμέτρητα, πού βρίσκονται κάτω.

Τέλος, ὅλοι μαζί, ξανα-

μπαίνουν στη σήραγγα. Παίρνουν το δρόμο του γυρισμού...

— Μὲ τὸν θησαυρὸ αὐτὸν, λέει ὁ Ἀμερικανός, μποροῦμε ν' ἀγοράσουμε ὁλόκληρη τὴ Νέα Ὑόρκη.

.

Μὰ νά: Ξαφνικά καὶ καθὼς βρίσκονται στὴ μέση τοῦ σκοτεινοῦ ὑπόγειου διαδρόμου, ποδοβολητὸ καὶ ἀλαλλαγμοὶ ἀκούγονται πίσω τους...

Εἶναι φανερό πὼς ὁλόκληρη ἡ φυλὴ τῶν ἀνθρωποφάγων Χουμούμπα ἔχει μπεῖ στη σπῶα. Καὶ τρέχει νὰ τοὺς φθάσῃ...

— "Ἀς τρέξουμε ὅσο μποροῦμε πιὸ γρήγορα! φωνάζει ὁ Ταρζάν. "Ἄν μᾶς προλάβουν οἱ Κανίβαλοι, χαθήκαμε!...

"Ὁμως ὁ Μάρλον καὶ ἡ "Ἄντα μὲ δυσκολία καταφέρνουν νὰ σηκώσουν τὸ μεγάλο τουλούμι μὲ τὰ διαμάντια. Πὼς λοιπὸν νὰ τρέξουν περσιότερο;

"Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοὺς ἀρπάζει τὸ γεμάτο καὶ βαρὺ τομάρι. Τὸ πετάει χάμω... Ἀμέσως τοὺς τραβάει ἀπὸ τὰ χέρια. Τοὺς παρασύρει τρέχοντας σὰν σίφουνας...

"Ἔτσι ξεφεύγουν ἀπὸ πάνω τους ὅχι μονάχα οἱ κάσκες ποὺ φορᾶνε, μὰ καὶ τὰ ὄπλα τους.

Τρομακτικὴ καὶ ἀπεγνωσμένη εἶναι ἡ φυγὴ μέσα στὸν

στενὸ καὶ σκοτεινὸ χώρο τῆς σήραγγας...

Πότε σκοντάφτουν καὶ γκρεμοσακίζονται κάτω. Πότε κτυπᾶνε στ' ἀνώμαλα τοιχώματα δεξιὰ κι' ἀριστερά... Πότε σπάζουν τὰ κεφάλια τοὺς στὰ πιὸ χαμηλὰ σημεῖα τοῦ θόλου...

Μονάχα ὁ Ταρζάν, ποὺ τὰ μάτια του δαμάζουν τὸ σκοτάδι δὲν παραπατάει, ὅτε σκουντάφτει πουθενά. Τρέχει πάντα ἀκράτητος, παρασέρνοντας πίσω του τοὺς δυὸ Νέους.

"Ὅσο γιὰ τὴν Τσίτα, αὐτὴ—πιὸ εὐκίνητη ἀπὸ ἐκείνους, ἔχει προχωρήσει πολὺ πιὸ μπροστά. Ἴσως νάχη βγῇ κι ὅλας ἔξω στὴ χαράδρα.

Πίσω τους, οἱ μανιασμένοι ἀνθρωποφάγοι τρέχουν κι ἀλλοπαλίζουν, κυνηγώντας τους. Ὁ κλειστός χώρος δυναμώνει, κάνοντας πιὸ τρομακτικὰ καὶ ἀπαίσια τὰ οὐρλιαχτά τους.

Ξαφνικά ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σωριάζεται κάτω, παρασέρνοντας στὴν πτῶσι του καὶ τοὺς δυὸ λευκοὺς. Στὰ πόδια του εἶχε μπερδευτῇ ἡ μικρὴ μαϊμουδίτσα.

"Ὁ Ταρζάν πετιέται ὀρθός: — Τί τρέχει, Τσίτα;

Τὸ τετραπέρατο ζῶο κᾶτι τοῦ λέει στὴ γλῶσσα του. Κ' ἐκεῖνος συνεχίζει τὸ φευγιό, πιὸ γρήγορα τώρα...

Τέλος φθάνουν ὅλοι στὴν ἔξοδο τῆς σήραγγας.

— Σταθῆτε! Λέει στὸν Μάρλον καὶ τὴν Ἄντα. Φαίνεται

πώς κάποιος κίνδυνος παρα-
μονεύει έξω στη χαράδρα.
Πρέπει να βγώ πρώτος εγώ!

Και προχωρεί σφίγγοντας
τὸ μαχαίρι του...

Μὰ πρὶν ἀκόμα δρασκελίσῃ
τὸ χορταριασμένο ἀνοιγμα, ξ-
να ἀπαίσιο μουγκρητὸ ἀκού-
γεται.

— Μμμμ!.. Μμμμ!..

Ὁ Ταρζάν χύνεται ἀκράτη-
τος. Καρφώνει τὴ λαθὴ τοῦ
μαχαίριου του στὰ στήθεια
μιάς τεράστιας μαύρης ἀρ-
κούδας...

Τὸ θηρίο μουγκρίζει τώρα
σπαρακτικά. Καὶ βαριά τραυ-
ματισμένο καθὼς εἶναι, σηκώ-
νεται στὰ πσινά του ποδά-
ρια. Ὁρμάει ἀμέσως καὶ ἀγ-
καλιάζει μὲ τὰ μπροστὰ του
τὸν λευκὸ γίγαντα.

Τὸν σφίγγει μὲ ἀφάνταστη
δύναμη καὶ λύσσα. Τὰ κόκκα-
λά του τρίζουν. Βογγάει σάν
λιοντάρι πού τὸ ἔχει πατήσῃ
ἐλέφαντας. Ὅσπου νοιώθῃ τὸ
σκοτάδι τοῦ θανάτου νὰ σκε-
πάξῃ τὰ μάτια του...

Ὁ Μάρλον καὶ ἡ Ἄντα πα-
ρακολουθοῦν, χαμένοι, τὴν
τραγωδίαν!..

Μὰ ἡ Τσίτα εἶναι διαβολεμ-
μένο ζωντανό. Μ' ἓνα ἀπότο-
μο καὶ γρήγορο πήδημα βρί-
σκεται στὸ κεφάλι τῆς γιγάν-
τιας ἀρκούδας. Χώνει τὰ δυὸ
μπροστὰ ποδαράκια σ' αὐ-
τὴ τῆς. Ὅσο πιὸ βαθειὰ μπο-
ρεῖ!.. Κι' ἀρχίζει νὰ τὸ κου-
νᾷ γαργαλώντας τη.

Τὸ μαῦρο θηρίο τινάζει με-
ρικές φορές τὸ κεφάλι του

γιά ν' ἀπαλλαγῇ. Μὰ βλέπον-
τας πὼς δὲν καταφέρνει τίπο-
τα, παρατάει τὸν Ταρζάν. Ψά-
χνει νὰ βρῇ καὶ νὰ σπαράξῃ
τὸ ἐνοχλητικὸ ζῶο...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας θρίσκει τὴν εὐκαιρία:
Καρφώνει τὸ μαχαίρι του στὴ
μαλλιαρὴ κοιλιά τῆς.

Ἡ ἀρκούδα σωριάζεται κά-
τω. Κόκκινος ἀφροὶ θγαίνουν
ἀπ' τὸ στόμα τῆς...

— Πᾶμε! φανώζει ὁ Ταρ-
ζάν στοὺς δυὸ Νέους.

Οἱ ἀλλαλαγμοὶ τῶν Ἀν-
θρωποφάγων πού ἔρχονται,
ἀκούγονται τώρα πιὸ δυνα-
τά. Εἶναι φανερό πὼς ἔχουν
πλησιάσει πολύ.

Οἱ δυὸ ἄνδρες καὶ ἡ γυ-
ναίκα ἀνεβαίνουν γρήγορα τὴ
χαράδρα. Καὶ συνεχίζοντας
νὰ τρέχουν φθάνουν στὴ μι-
κρὴ σπηλιά, ἀπ' ὅπου εἶχαν
ξεκινήσει...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας, ὁ Μάρλον καὶ ἡ Ἄντα
ταμπουρώνονται μέσα σ' αὐ-
τήν...

Μονάχα ἡ Τσίτα μένει ἀπ'
ἐξω. Καὶ τρέχοντας χάνεται
πίσω ἀπὸ τὴς πυκνὲς φυλλω-
σιές τῆς παρθένας Ζούγκλας.

ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μὰ καὶ οἱ ἀνθρωποφάγοι
δὲν ἀργοῦν νὰ θγοῦνε στὴ
χαράδρα. Κι' ἀπ' ἐκεῖ, ἀκο-
λουθώντας τὰ ἴχνη τῶν τριῶν
Λευκῶν, φθάνουν στὴν ὄχθη
τῆς λίμνης. Μπροστὰ στὴ σπη-

λιά πού είχαν καταφύγει...

"Ετσι, ούρλιαζοντας μανιασμένοι και κτυπώντας δλοι μαζί, καταφέρνουν να πατήσουν τη σπηλιά. Νά πιάνουν ζωντανούς: τόν Ταρζάν, τόν Μάρλον και την "Αντα.

Τους δένουν χειροπόδαρα. Καί, μαζεύοντας ξύλα, ανάθουν μια μεγάλη φωτιά!...

Τέλος, αρχίζουν να χορεύουν, αλαλάζοντας γύρω τους. Περιμένουν να τους γνέψη ο 'Αρχηγός για να τους πετάξουν στίς φλόγες. Νά τους ψήσουν...

Μά δέν προφθαίνουν να χαρουν, για πολύ, τη νίκη τους... Βαρύ ποδοβολητό θεριών ακούγεται ξαφνικά να πλησιάζει...

Οι 'Ανθρωποφάγοι σταματούν αμέσως το χορό και τους ιλαλαγμούς.

Και νά: όρην περάσουν λίγες στιγμές, μια αγέλη από ελέφαντες παρουσιάζεται. Μπροστά τους προχωρεί ο γιγοντόσωμος Σόμ. 'Η Τσίτα θρηνιασμένη πάνω στο κεφάλι του, κάνει κωμικές χειρονομίες, στριγγλίζοντας πανηγυρικά.

Οι 'Ανθρωποφάγοι σαστίζουν. Πολλοί απ' αυτούς κάνουν να φύγουν. Μά οι έλέφαντες δέν τους αφήνουν καιρό. Πέφτουν με λύσσα πάνω τους. Τους ποδοπατάνε. Τά χοντρά πόδια τους μοιάζουν σαν άκσος από κορμούς δέντρων που κινούνται...

Ο Ταρζάν ξεφωνίζει σαν

τρελλός για την ανέλπιστη σωτηρία τους:

— Μπάθο, Τσίτα! Μπράθο!...

Ο Μάρλον νοιώθει το αίμα του να παγώνει μπροστά στο τρομακτικό μεγαλείο της στιγμής αυτής!...

Η "Αντα, δεμένη καθώς είναι, γέρνει το ξανθό κεφάλαι της μισολιπόθυμη...

Όσοι 'Ανθρωποφάγοι καταφέρνουν να γλυτώσουν από το θανατερό ποδοπάτημα, τρέχουν πανικόβλητοι. Θθάνουν στη χαράδρα. Και ξαναμπαίνοντας στο χορταριασμένο άνοιγμα της σήραγγας, φεύγουν για την ζωτική λίμνη τους με τ' άμέτρητα διαμάντια.

Η Τσίτα πηδάει τώρα χαρούμενη από το κεφάλι του Σόμ. Πλησιάζει τόν Ταρζάν. Και μασσουλώντας με τά δόντια της κόβει τά γερά σχοινιά που τόν κρατούν δεμένον...

"Ετσι λευθερώνεται πρώτος αυτός. "Υστερα, με το μαχαίρι του κόβει και τά δεσμά των άλλων δυό.

Οι έλέφαντες φεύγουν σιγά-σιγά. Μονάχα ο Σόμ μένει εκεί.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας κυττάζει με συμπάθεια τόν Μάρλον και την "Αντα.

— Άνεβήτε τώρα στη ράχη του αγαπημένου μου έλέφαντα! τους λέει. Θά σάς θγάλη ασφαλισμένους έξω από την επικίνδυνη περιοχή της Ζούγ-

κλας. 'Απ' ἐκεῖ κατεβήτε στο Μεγάλο Λιμάνι. Καὶ ξαναγυρίστε στὴ μακρυνὴ πατρίδα σας... Ποτὲ μὴ σκεφθῆτε νὰ ξαναγυρίσετε ἐδῶ γιὰ τὰ διαμάντια καὶ τοὺς θησαυροὺς. Οἱ Ἀνθρωποφάγοι θὰ γεμίσουν τώρα μὲ πέτρες καὶ χώματα τὸν ὑπόγειο διάδρομο. Θὰ εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ ξαναπεράσετε ἀπ' αὐτόν...

Καὶ προσθέτει χαμογελῶντας καλόκαρδα:

— Ἀλλωστε, τί χρειάζονται σ' ἐσᾶς τὰ πλούτη. Ἀφοῦ ἔχετε στὶς καρδιές σας τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ τῆς ἀγάπης!

Ο «ΑΓΝΩΣΤΟΣ» ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΝΩΣΤΟΣ

Ὁ Μάρλον καὶ ἡ Ἄντα χαμηλώνουν θλιμμένοι τὰ κεφάλια τους... Ὑστερα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ταρζάν, σκαρφαλώνουν στὴ ράχι τοῦ ἐλέφαντα Σόμ. Εὐχαριστοῦν τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν ἀποχαιρετᾶνε γιὰ νὰ ξεκινήσουν...

Ὅμως, ξαφνικά ὁ νέος Ἀμερικανὸς θγαίνει μιὰ τρομαγμένη φωνή:

— Ἄ!..

Ἡ ματιὰ του ἔχει πέσει σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς νεκροὺς Καννίβαλους. Ἐκείνους ποὺ εἶχαν ποδοπατήσῃ οἱ Ἐλέφαντες.

Ὁ ἀράτης αὐτὸς φοράει εὐρωπαϊκὸ σακκάκι. Σίγουρα θὰ τὸ πήρε ἀπὸ τὸν παραμορφωμένο λευκὸ ποὺ εἶχαν ρί-

ξει στὴ φωτιά.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τοῦ Ρόμπερ! Τοῦ καλοῦ μου φίλου Ρόμπερ! ξεφωνίζει σὰν τρελὸς.

Ἡ Ἄντα χλωμιάζει. Δὲν ἀποκρίνεται ἀμέσως. Μόνο, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ψιθυρίζει:

— Ναί!.. Ὁ Ρόμπερ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε χαράξει τὸ σχοινὶ ποὺ κατέβαινες. Γιὰ νὰ κοπῇ καὶ νὰ σκοτωθῇς πέφτοντας κάτω...

Καὶ συνεχίζει:

— Ὁ Ρόμπερ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ξεγέλασε πὼς θὰ φύγῃ μόλις φθάσαμε στο ἑλμάνι. Κι' ὅμως, αὐτὸς εἶχε κρυφτῇ μέσα στο μεγάλο κιθώτιο ποὺ ἔρριξαν μὲ τ' ἄλεξιπτωτο οἱ ἔμπιστοι πιλότοι του.

» Ὁ Ρόμπερ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ θέλησε νὰ σ' ἐμποδίσῃ ν' ἀποκτήσῃς τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ταμπού...

» Ὁ Ρόμπερ, τέλος, ἦταν ὁ παραμορφωμένος λευκὸς ποὺ κήκε στὶς φλόγες...

Κρύος ἰδρώτας ἔχει λούσει τὸ πρόσωπο τοῦ Μάρλον.

— Κ' ἐσύ; Πὼς τὰ ξέρεις δλ' αὐτά; τὴ ρωτᾷ.

Τοῦ ἀποκρίνεται:

— Σὰν εἶδα τὸ σχοινὶ ποὺ κρεμάστηκε νὰ εἶναι χαρᾶγμένο γιὰ νὰ κοπῇ, τὰ κατὰ λαθὰ ὅλα!

.....

Σὲ λίγο ὁ γιγαντόσωμος Ἐλέφαντας ξεκινᾷ ἀργά,

παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ...

Μονάχος τώρα ὁ Ταρζάν στέκει γιὰ λίγο θαθεῖα συλλογισμένος. Τέλος σκύβει πάνω σὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ Καπνίβαλου ποὺ φοράει τὸ σακκάκι τοῦ Ρόμπερ. Τραβάει ἀπὸ τὴ μιὰ τσέπη του τὸ πολύχρωμο σχεδιάγραμμα... Τὸ πετάει μὲ περιφρόνησι στὴ φωτιά ποὺ καίει ἀκόμα... Τὸ κυττάζει ἀφηρημένα ὥσπου γίνεται στάση...

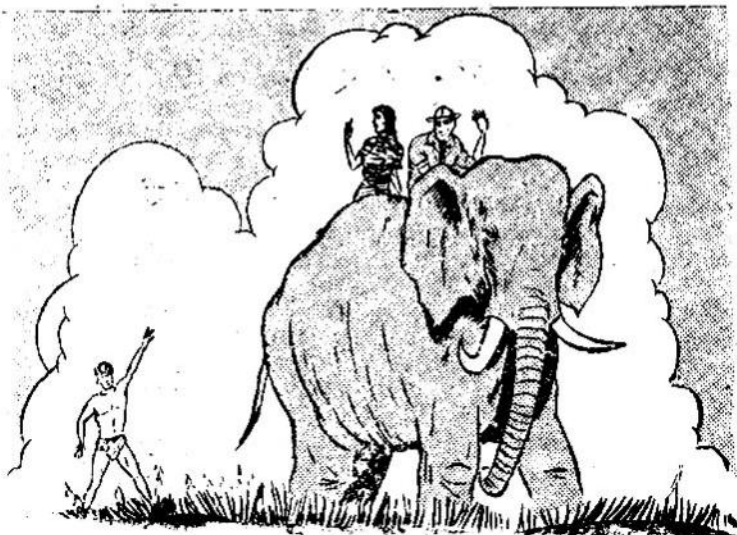
Τὴν ἴδια στιγμή, λίγο πιὸ

πέρα καὶ πάνω στὸν Ἐλέφαντα ποὺ φεύγει, ἡ Ἄντα λέει στὸν ἀγαπημένο της Μάρλον:

— Ἐκανα ὅ,τι μπόρεσα γιὰ νὰ μὴ θρεθῆς ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Ρόμπερ.

— Γιατί;

— Δὲν ἤθελα γιὰ χάρι δική μου νὰ χτυπηθῆς μὲ τὸν παιδικό σου φίλο... Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ δὲν σὲ εἰδοποίησα τὴν πρώτη φορά ποὺ φύγα ἀπὸ τὴ μικρὴ σπηλιά... Καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ἔβγαλα κρυφὰ τὶς σφαῖρες τοῦ ὄπλου σου. Τότε τὴ δεύτερη φορά ποὺ ἔφυγα γιὰ νὰ τὸν ξεγε-

Οἱ δυὸ λευκοὶ εὐρωπαῖοι ξεκινᾶνε, πάνω στὴ ράχι τοῦ ἐλέφαντα, παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ὁ Ταρζάν τοὺς ἀποχαιρετᾶει...

λάσω. Για να μάθω ποῦ θρισκόταν τὸ Ταμποῦ μὲ τὰ πολυτιμα πετράδια...

Ὁ Μάρλον κουνάει μὲ θλίψη τὸ κεφάλι του:

— Κρίμα! μουρμουρίζει. Κ' ἐγὼ εἶχα πέσει τόσο ἔξω: Πίστευα πὼς ὁ Ρόμπερ ἦταν ὁ πιὸ καλὸς καὶ πιστὸς μου φίλος!... Κι ὁμως...

Ἡ "Ἄντα τὸν διακόπτει:

— Δίκηο εἶχες νὰ τὸ πιστεύης αὐτό! τοῦ λέει χαμογελῶντας. Μὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς πὼς ὁ Ρόμπερ μὲ ἀγαποῦσε πολὺ πιὸ μπροστὰ ἀπὸ σένα... Κι ὅταν ἕνας "Ἄνδρας ἀγαπάει, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ οὔτε καλὸς, οὔτε πιστὸς φίλος σ' ἐκεῖνον ποὺ τοῦ κλεψε τὴν ἀγάπη του!

— Δίκηο ἔχεις! ψιθυρίζει ὁ Μάρλον.

— Ὁ Θεὸς ἄς τὸν συγχωρήσῃ!...

ΤΟ ΣΦΥΡΙΓΜΑ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

"Ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα κοντὰ στὸν Ταρζάν...

— "Ἐχω κοντὰ δυὸ μέρες, συλλογιέται, ποὺ λείπω ἀπὸ τὴ σπηλιά του.... Ἡ Τζέιν θὰ ἔχη ἀρχίσει ν' ἀνησυχῇ. Πρέπει νὰ γυρίσω πιά...

Καὶ κάνει νὰ ξεκινήσῃ παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ δύσι....

Ὁμως δὲν ἔχει προφθάσει νὰ κἀνῃ λίγα θήματα ὅταν παρὰξενὸ σούρσιμο ἀκούει σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστὰ του..

Σχεδὸν ἀμέσως κ' ἕνα δαιμονισμένον σφύριγμα φθάνει

στ' αὐτιά του.

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τρῆσθαι τὸ μαχαίρι του. Εἶναι θέβαιος πὼς κάποιον τεράστιον φίδι θρίσκεται κάπου κοντὰ... Καὶ προχωρεῖ γιὰ νὰ τὸ βρῇ. Γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι....

Ἔτσι, φθάνει στὸ μέρος ποὺ εἶχε ἀκουστῇ τὸ σφύριγμα. Ψάχνει δεξιὰ κι ἀριστερά. Μὰ κανένα φίδι δὲν θλέπει...

Ὁμως τὸ ἴδιο σφύριγμα ἀκούγεται τώρα λίγο πιὸ πέρα.... Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ὁμως καὶ πάλι τίποτα!...

— Ὁ παράκουσα! συλλογιέται. Καὶ ξαναθάζοντας στὴ θήκη τὸ μαχαίρι, συνεχίζει τὴν πορεία του.

Μὰ νά: Λίγες στιγμὲς μετὰ, τέσσερες ἀραπάδες ξεπετιῶνται ξιφνικὰ ἀπὸ κάποιον πυκνὸ θάμνον. Χύνονται ἀκράτητοι πᾶνω στὸν "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸν σωριάζουν κάτω ἀνάσκελα. Καὶ κτυπῶντας τὸν στὸ κεφάλι γιὰ νὰ ζαλιστῇ, τὸν δένουν μὲ γερά χορτόσχοινα.

Σχεδὸν ἀμέσως ἀπὸ κάποιον ἄλλον ἀντικρυνὸ θάμνον ξεπετάγεται ἕνα; μαῦρος ὑπεργίγαντας. Πλησιάζει τὸν Ταρζάν καγχάζοντας:

— Χό, χό, χό!... Πιάστηκες πάλι στὴ φάκκα ἐξυπνοπούλι μου!... Τί λές, λοιπὸν; Ὡραία δὲν τὰ καταφέρνω νὰ σφυρίζω σὰν φίδι; Χά, χά, χά!....

Καὶ δίνοντάς μιά θάναυσι
κλωσιὰ στὸν δεμένο "Αρχον-
τα τῆς Ζούγκλας, προσθέτει
μὲ ἀφάνταστη κακία:

— Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν
θὰ μοῦ γλυτώσης, λευκὸ σκυ-
λὶ! Ἐκτὸς ἂν φανῆς λογικὸς
καὶ κήνης αὐτὸ ποῦ θὰ σέ δι-
ατάξω!....

Ὁ Ταρζάν κυττάζει τὸν ὑ-
περγίγαντα μὲ μίσος:

— Δειλὲ κι ἀνανδρε Για-
χάμπα! μουγκρίζει. Μονάχα
σὲ δεμένους ἀντιπάλους δει-
χνεῖς τὴν παληκαριά σου! Πῆς
νὰ μὲ λύσουνε. Καὶ θὰ ὀῆς
τότε ποῖος ἀπὸ τοὺς δυὸ μας
δὲν θὰ τὴ γλυτώσῃ.....

Ἀμέσως, ἀνοίγοντας τὸ
στόμα, βγάζει τὴν τρομερὴ
κραυγὴ του:

— Ἀόοοοο!.... Ἀααόοοοο-
οοοοοοο!.....

Ὁ μαῦρος Δαίμονας Για-
χάμπα, καυχάζεται πάλι:

— Μὴ γκαρίζεις γιατί κανέ-
νας πιά δὲν μπορεῖ νὰ ρθῇ νὰ
σέ βοηθήσῃ! Ὁ φίλος σου ὁ
Γκαούρ, μαζί μὲ τὴν ὁμορφὴ
συντρόφισσά του, θρίσκονται
ἀπὸ τὴν περασμένη αὐγὴ στὰ
χέρια μου. Τοὺς ξπίασα σὲ
παγίδα. Καὶ τοὺς κρατάω γε-
ρὰ φυλακισμένους στὰ μπουν

τρούμια τοῦ παλατιοῦ μου!...
Ἄν δὲν κήνης αὐτὸ ποῦ θὰ
σὲ διατάξω, θὰ σκοτώσω ὅχι
μονάχα ἐσένα, μὰ κι αὐτοὺς!

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

Ἄπο ὧρα πολὺ σὲ παρα-
κολουθοῦσα. Ἄκουσα ὅλα
ἔσα εἶπες μὲ τοὺς δυὸ λευ-
κοὺς..... Θέλω λοιπὸν νὰ μοῦ
δείξης τὸ δρόμο γιὰ νὰ φτά-
σω στὸ Ταμποῦ τῆς φυλῆς
τῶν Χουμούμπα. Ἐκεῖ στὴ
λίμνη μὲ τ' ἀμέτρητα μεγάλα
διαμάντια θέλω ν' ἀποκτήσω
ἐγὼ αὐτὸν τὸ θησαυρὸ!.....
Λέγε λοιπὸν.

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει
μὲ περιφρόνησι:

— Κἄνε ὅτι μπορεῖς! τοῦ
λέει ἀγέρωχα. Ἀπὸ τὸ δικό
μου στόμα δὲν πρόκειται νὰ
μάθῃς τίποτα.

Ὁ ἀπαίσιος μαῦρος κα-
κούργος γίνεται τώρα θεριὸ
ἀνήμερο.

— Χτυπᾶτε τον! Κλωτσᾶ-
τε τον! Ποδοπατῆστε τον! δι-
ατάζει τοὺς τέσσερες ἀραπά-
δες του.

Κι αὐτοὶ κάνουν ὅπως τοὺς
λέει.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

θα κυκλοφορήσῃ τὸ

ΕΚΑΤΟΣΤΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

τεύχος τοῦ περιοδικοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Μὲ τὸν τίτλο:

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Κραμμένο ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Τὸ πιὸ καταπληκτικὸ καὶ συναρπαστικὸ τεύχος ἀπ' ὅσα ἔχετε
διαβάσει μέχρι σήμερα. Ὑπόθεσεις — Πλοκή — Δράσ-
ις — Μυστήριον — Ἀγωνία!

ΕΝΑ ΤΕΥΧΟΣ

ποῦ θὰ σὰς μείνῃ ἀλησμόνητο.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχάσετε ποτέ.

ΚΑΤΙ

ποῦ κανένας σας δὲν πρέπει νὰ τὸ χάσῃ.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ,”

Κυκλοφορεῖ κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ» Ἀρ Πειραιῶς 18 — Ἀθήναι

Σημ.— Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπεστέλλωνται εἰς τὸν Συγγρα-
φέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν
Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 111.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ καὶ ΥἱΟΣ
γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν πολυπληθῶν ἀναγνωστῶν μας

ΑΠΕΦΑΣΙΣΕ

νὰ προβῇ σὲ ἀνατύπωσι καὶ ἐπανακυκλοφορία τοῦ θρυλικοῦ
περιοδικοῦ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ἀπὸ τοῦ πρώτου τεύχους μέχρι καὶ τοῦ ἑκατοστοῦ δωδεκάτου.

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

θὰ κυκλοφορῇ καὶ ἓνα τεῦχος τοῦ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν **ΝΙΚΟ ΡΟΥΤΣΟΥ.**

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ

τὴν ἀνατύπωσι καὶ ἐπανακυκλοφορία τοῦ μοναδικοῦ περιοδι-
κοῦ περιπετειῶν Ζούγκλας ποὺ κυκλοφορεῖ στὴν Ἑλλάδα.

ΕΙΝΑΙ

τὸ πιὸ ψυχαγωγικὸ καὶ διδακτικὸ ἀνάγνωσμα γιὰ Μικροὺς
καὶ Μεγάλους.

Η ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

θὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως μετὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ ἑκατοστοῦ δω-
δεκάτου τεύχους. Ἦτοι:

- 1) Διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ τὴν 23 - 11 - 61.
- 2) Διὰ τὰς ἐπαρχίας τὴν 30 - 11 - 61.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε δόκλωση την 'Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΨΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) ΗΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΦΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΙΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ'ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694